Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr. 33 (593) * miercuri 24 aprilie 1957 * 4 pag. 15 bani

„Călinescu Victor. Clasa a V-a A. Școala mixtă de 7 ani nr. 25 București". Acestea sînt datele pe care vi le putem furniza despre aruncătorul de disc din fotografia alăturată. Victor activează la „Tînărul Dinamovist" și, după cîte se spune pe acolo, e un bun sportiv. Proba de aruncare a discului nu e una dintre cele mai ușoare. Ea cere, pe lîngă

LA ANTRENAMENT

efort, și o tehnică specială.

Locatari neobișnuiți

Una din sălile Școlii de 7 ani din Dodeni-Bicaz, are cîțiva locatari rar întîlniți într-o casă omenească. De aceea m-am gîndit să vă fac cunoștință cu ei. Dar cu care să încep? Cu pisica sălbatică.

Deși locuiește aici din luna ianuarie, nu vrea să se împrietenească cu nimeni. Cum te apropii de căsuța ei, împrejmuită cu gratii, începe să se strîmbe la tine, să sîsîie și să se umfle în „pene". În primele 5 zile, după sosirea ei aci, n-a vrut să mănînce nimic. Zadarnic își pierdeau timpul zoologii plimbînd prin fața ei un șoricel legat de picior — ea nici nu-l băga în seamă. Intr-o zi a fost prinsă într-o capcană și rănită la un picior. Dar nici unul din curajoșii „doctori" din această școală n-a îndrăznit să se atingă de pacientă. Și, spre bucuria copiilor, pisica și-a găsit singură leacul, lingîndu-și în fiecare zi rana.

„Vecinul" ei, veșnic cocoțat pe o buturugă, este un uliu.

Acesta, mîncăcios cum e, a fost pricina unei „mari nenorociri". Aproape de el, într-un lac, se plimbă și acum, singurică, o rață sălbatică. Dar ea n-a fost întotdeauna singură. A fost adusă aici cu scopul de a fi împerechiată cu un rățoi domestic. Și iată ce s-a întîmplat:

Intr-o zi, uliului i s-a dat o găină care murise de spiriloză. Microbii s-au răspîndit în tot laboratorul, iar rățoiul s-a îmbolnăvit și el și a murit. Zoologilor li s-a părut ciudat lucrul acesta: cum de nu s-a îmbolnăvit și rața... sau prepelița?! După multe cercetări, Ungureanu Eugenia, scrise în jurnal: „...Am ajuns la concluzia că nici o pasăre sălbatică nu se îmbolnăvește de bolile păsărilor domestice... Uliul a mîncat găini bolnave și totuși nu s-a îmbolnăvit".

Se află aici și o bufniță: de fapt, au fost două, dar una a evadat într-o noapte, lăsînd ca semn doar... geamul spart!

Dar cel mai mult au avut de furcă cu porumbeii. Deși Picu și Pica (prima pereche) au fost schimbați cu alții și alții, pînă acum nu au reușit să aibă nici un pui de porumbei. Clocesc aproape pînă la data cînd trebuie să lasă puii și, cu două-trei zile înainte, părăsesc ouăle. Zoologii au fost nevoiți să scrie, cu tristețe, în jurnal: „Nu vor să se înmulțească în captivitate!"

„Uriașul", un șarpe mare, a fost și el un locatar îndrăgit. Avînd condițiile pregătite, el și-a făcut casa sub pămînt; în fiece dimineață zoologii îl pîndeau să iasă din culcuș.

Tot aci, în laborator, locuiește și un șoricel, — Chiț-Chimiț îl cheamă! Își face casă mereu din bucățile de pîine care i se dau, dar, rozînd „pereții", rămîne mereu fără adăpost.

Printre locuitorii iubiți se află și prepelița, șoarecele de cîmp, peștii și un iepure de o frumusețe rară. Are urechi lungi de 14 cm... E foarte obraznic și nu de puține ori a fost scos de urechi de către botaniști din răsadnița cu varză sau roșii. Peste tot își vîră botul! Intr-o zi, pe cînd lucra Szabo Anemaria în laborator, s-a pomenit că o trage cineva de haină. „Ce vrei?" întreba ea mereu, crezînd că e cineva care lucrează lîngă ea. Dar iepurele nu-i răspundea.

...Și a mai făcut și alte năzdrăvănii, dar nu le pot scrie pe toate aici.

Printre cei mai pricepuți zoologi din această școală se află Szabo Anemaria și Szabo Tereza, Ungureanu Eugenia, Iliuță Gh., Laver Iulius și alții. La aceeași școală sînt și botaniști, care au făcut experiențe tot atît de interesante; despre ei am să vă scriu altă dată.

Irina RADULIAN

Interviul nostru cu Ella Zeller

Dorind să aflăm cîte ceva în legătură cu „Cupa primăverii", la tenis de masă, la care au participat pionierii și elevii din Capitală, ne-am adresat maestrei emerite a sportului Ella Zeller:

Intrebare: *Ce părere aveți despre acest concurs?*

Răspuns: *A fost deosebit de interesant. Un singur lucru m-a nemulțumit: faptul că fetele nu au participat în număr mai mare.*

Intrebare: *Nu vi s-a părut însă că vîrsta participanților a fost prea mică?*

Răspuns: *Nicidecum. Îmi aduc aminte de primul meu concurs. Aveam doar 13 ani. Cu toate că adversarele mele mă priveau ca pe o „puștoaică" (ele erau senioare), am reușit să ajung în semifinale, apoi în finală și chiar să cîștig întrecerea.*

Intrebare: *Și după aceea?...*

Răspuns: *M-am antrenat cu seriozitate, am luat parte la tot mai multe concursuri organizate la Timișoara și în celelalte orașe ale țării, iar în 1952 am fost selecționată în lotul reprezentativ al țării.*

Intrebare: *Să revenim la „Cupa primăverii": Care dintre participanți v-au atras atenția în mod deosebit și care sînt prespectivele lor?*

Răspuns: *In general, toți cei care s-au calificat în semifinale sînt jucători talentați. Totuși, mai trebuie „șlefuiți". De aceea, peste puțin timp, ei vor fi îndreptați spre centrele de antrenament ce se vor deschide în Capitală.*

Intrebare: *Dumneavoastră personal vă veți interesa cumva de activitatea lor?*

Răspuns: *Faptul că am cerut să conduc un astfel de centru vă poate da răspunsul la această întrebare...*

Intrebare: *Și acum ce aveți să le spuneți viitorilor jucători?*

Răspuns: *Mă folosesc de acest prilej pentru a le ura atît tinerilor participanți la „Cupa primăverii", cît și celorlalți pionieri care îndrăgesc tenisul de masă — succes!... Cît mai mult succes în munca de pregătire!*

Emil DOBRESCU

Pantele domoale ale munților, acoperite de cetini, văzduhul limpede și înmiresmat, casele albe ce se ițesc din frunziș, liniștea întreruptă doar de cîntecul unduios al Oltului, toate acestea rămîn neșterse în amintirea celui care a fost o dată la Călimănești... Stațiunea aceasta climaterică este una din cele mai pitorești din patria noastră.

Citiți în pag. IV-a „CONCURSUL CELOR ISTEȚI"

S. U. A. ȘI „ALIAȚII" SĂI

Ați citit desigur, prin gazete ori ați auzit vorbindu-se la radio despre Blocul Atlanticului de Nord ori, cum i se spune pe scurt, N.A.T.O. Și poate mai știți, de asemenea, că N.A.T.O. nu e altceva decît o organizație militară, războinică, a țărilor din Apus, îndreptată împotriva Uniunii Sovietice și a întregului lagăr socialist. Scopurile acestea agresive, la început camuflate sub numele de „apărare", nu mai sînt azi pentru nimeni o taină. Imperialiștii le-au dat pe față de mult. Ei au refuzat să primească în tratatul lor vreo țară iubitoare de pace, au reorganizat și reînarmat trupele fasciste din Germania Occidentală, au întemeiat baze militare în vecinătatea țărilor socialiste, și-au sporit stocurile de armament. Toate aceste fapte vorbesc singure...

Blocul atlantic grupează o seamă de țări imperialiste și colonialiste, ca de pildă Statele Unite, Anglia, Franța, Germania Occidentală, Olanda, Belgia etc. Rolul de seamă îl joacă însă S.U.A., care și-au transformat pur și simplu „aliații" în supuși. Toate țările europene membre ale pactului sînt obligate să treacă o parte din armatele și flotele lor sub comandamentul american. De asemenea, ele trebuie să pună la dispoziție teritoriul lor pentru construirea de baze aeriene și navale americane, să le cedeze acestora cazărmi, căi ferate, conducte de petrol etc. Pe teritoriul acestor baze nu mai sînt în vigoare legile țării respective, ci legile americane. Numai în Franța se află cîteva zeci de mii de soldați americani, care se poartă ca într-o țară ocupată. Ei sfidează cu viața lor de petreceri populația franceză, care o duce foarte greu din cauza scumpetei alimentelor. De altfel le dă mîna, fiindcă un soldat american primește într-o zi leafa pe o lună a unui soldat francez.

Această sete de dominație a Statelor Unite provoacă, firește, vii nemulțumiri în celelalte țări capitaliste, lucru care slăbește serios unitatea blocului atlantic. Purtarea Statelor Unite față de aliații săi e plină de lăcomie. S.U.A. caută să acapareze, fie prin viclenie, fie prin forță, coloniile acestora, le acordă împrumuturi înrobitoare sub masca „ajutorului economic", îi obligă să cumpere numai mărfuri americane, lovindu-le astfel industria națională. Toate acestea, cît și lupta de eliberare a popoarelor din colonii și marea mișcare pentru pace din lumea întreagă, sapă la temelia blocului atlantic. El continuă totuși să joace un rol primejdios, amenințînd pacea omenirii.

Dar în calea acestor planuri agresive stă, mereu mai puternic, lagărul democrației și socialismului, în frunte cu Uniunea Sovietică. Credincioase politicii lor de pace, țările socialiste fac repetate eforturi pentru rezolvarea pe cale pașnică a tuturor problemelor internaționale, întărindu-și în același timp capacitatea de apărare, pentru ca imperialiștii să înțeleagă că gîndurile lor de cotropire nu se pot împlini.

RADIO GLOB

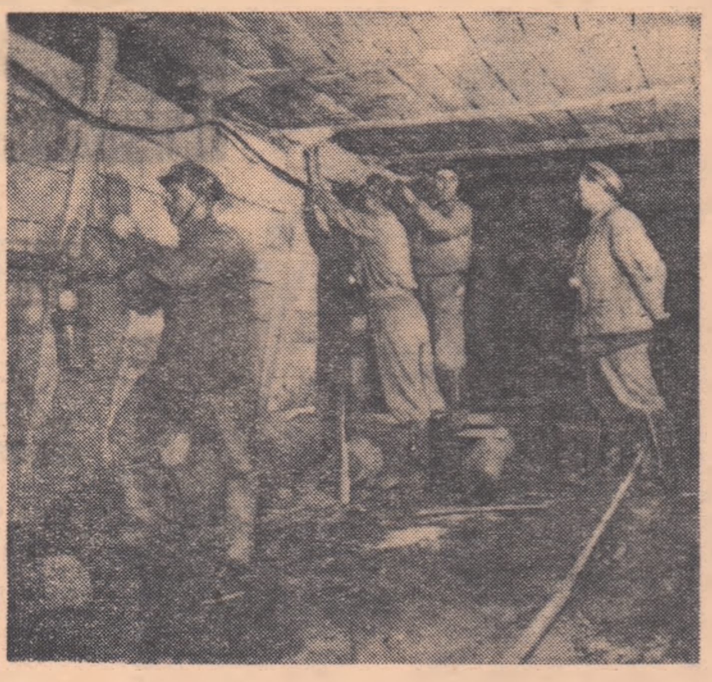
● Zilele trecute, fabrica de rulmenți de la uzinele „Steagul Roșu" din Orașul Stalin a împlinit 8 ani de activitate. In această perioadă producția a crescut de 7 ori. S-au fabricat 353 tipuri de rulmenți, iar față de anul 1950 prețul de cost a fost redus cu 73 la sută.

● O veste bună, copii! La începutul lunii mai, va sosi în Capitală Circul de Stat al U.R.S.S. Printre artiștii care ne vor vizita se află cunoscutul comic Karandaș și iluzionistul Kio.

● In clădirea Clubului învățătorilor din Harkov s-a deschis o expoziție a cărții romînești. Sînt expuse operele lui Mihail Eminescu, Ion Creangă, Gh. Coșbuc, Anton Pann, Ion Slavici, Mihail Sadoveanu, Petre Dulfu, Cicerone Theodorescu, Nina Cassian, A. Toma, Dumitru Corbea etc. Sînt de asemenea expuse cărți pentru copii ale scriitorilor sovietici și din democrațiile populare traduse în limba romînă, cum și reviste și ziare pentru copii.

● Un băiat în vîrstă de 14 ani, din orașul St. Joseph (statul Missouri, S.U.A.), și-a împușcat tatăl, fiindcă nu i-a dat voie să se plimbe singur cu automobilul său.

Faptul acesta ilustrează grăitor rezultatele caracteristice modului de educație american.

La mina Lupeni se experimentează armarea galeriilor cu prefabricate din beton. Noua metodă, pe lîngă că dă o mai mare trainicie armăturii, aduce mari economii de lemn. In fotografie: inginerul Ion Marinescu dînd ultimele indicații brigăzii condusă de Vasile Bonta.

Lupul și Schitea cel mic

Schitea cel mic — trebuie să știți că există și „cel mare", adică taică-su — pleacă iar cu oile în munți. Deși n-are decît 12—13 ani și nu le-ajunge celorlalți ciobani decît pînă la chimir, Schitea cel mic este și el într-un fel... salariat al întovărășirii zootehnice din Săliște, adică cioban în toată regula. Pe statul de salarii figurează ca strungar. Știți ce e un strungar? Unul care dă oile la strungă, la muls. Schitea face treaba asta de trei ori pe zi: dimineața, la prînz și seara. Apoi e liber. Merge cu ciobanii la pășune, învață să cînte din fluier și, mai ales, colindă munții. Stîna e așezată pe un plai cu frumuseți de baladă, la vreo douăzeci de km de așezările omenești, în inima munților Chindrelului și Șorțului. Schitea cel mic s-a îndrăgostit de munți și de ciobănie; ochii lui limpezi și dilatați de uimire ar vrea să cuprindă într-înșii toată frumusețea aceasta ca de poveste a munților.

Dar despre el am să vă spun o întîmplare, o poveste:

A fost odată, prin vara anului trecut, un lup rău și șiret ca acela care a înghițit-o pe Scufița Roșie. Era mai mare decît ceilalți lupi pe care îi știau ciobanii. Era sur ca un cîmp peste care a trecut toamna și avea ochi mari, sfredelitori și strălucitori ca niște lanterne. Lupul acesta, pe care ciobanii îl porecliseră Colțosu, era un șiret fără pereche. Fura întotdeauna singur. Ședea toată noaptea pitit în cîte un tufiș și aștepta. Cîinii îl simțeau și mîrîiau. Spre dimineață ațipeau și ei obosiți, odată cu ciobanii. Și atunci Colțosul se tîra pe burtă ușor, fără zgomot, și sărea dintr-odată asupra cîrlanilor (de obicei nu-i plăceau decît cîrlanii și mieii pentru că erau fragezi), înhăța prada și, pînă să se dezmeticească ciobanii și cîinii, dispărea în pădure.

Intr-o zi însă i s-a înfundat. Să vedeți cum.

Schitea plecase de dimineață prin pădure ca să-și viziteze cuiburile de păsări. Colindă așa hai-hui vreme de cîteva ceasuri. Intr-un copac, Schitea zări un cuib de păsărele pe care nu-l cunoștea și se urcă sus să vadă ce fel de ouă are. Cuibul era tocmai în vîrf. De acolo se vedea pînă departe, peste crestele munților. Și pădurea se vedea așa de frumos de aici. Schitea stătu ca vreo jumătate de ceas în copac, plimbîndu-și privirile aiurea. La un moment dat zări la vreo cincizeci de pași de el o jivină cenușie, care se strecura încet pe sub copaci. Schitea se ascunse în frunziș și se uită bine. Era un lup, un lup mare și cenușiu. „Tii, ăsta e Colțosu" îl recunoscu băiatul. Și privi atent, fără să se miște. Colțosu se opri cîteva clipe adulmecînd văzduhul, apoi intră sub un copac bătrîn și scorburos, unde era un culcuș. In culcuș erau o sumedenie de oase. Lupul se așeză și începu să le ronțăie liniștit. Băiatul stătu și-l privi vreo cinci minute, apoi se gîndi dacă n-ar fi bine să strige ca să sperie lupul și să-l audă ciobanii. De frică nu-i era frică. Lupul în copac nu se poate urca și pe urmă, vara lupul nu se leagă de om, fuge! Numai iarna, cînd e viscol și sînt în haite mari e pericol. Dar îi veni altceva în minte. Nu, n-are să strige. Are să stea aici pitit, pînă cînd lupul o să plece singur. Apoi o să coboare și el și o să fugă repede la baci. Baciul are pușcă de vînătoare. O să-i ciuruiască pielea cu un pumn de alice, de-o să-i meargă peticele.

Și băiatul a rămas în copac, nemișcat. Trecu prînzul, apoi soarele scobori spre namiaza mare. Colțosu ședea lungit în culcuș și dormea. Lui Schitea începu să-i fie frică. Te pomenești că azi are chef de lenevială și nu mai pleacă nicăieri. Și el cît o să poată sta în copac nemișcat? Ii cam amorțiseră deja picioarele. Dar într-un tîrziu lupul se sculă, căscă ca o babă cînd dă de deochi și porni încet prin pădure. Băiatul așteptă vreun sfert de oră, apoi cobori și el și fugi la stînă. Le povesti ciobanilor toată întîmplarea.

A doua zi baciul veni cu Schitea în pădure și se așezară la pîndă în copac. Au așteptat vreo două ore pînă cînd Colțosu a venit iar să-și roadă oasele. Baciul l-a luat liniștit la ochi, atent și... a tras. Odată și încă o dată. Lupul a urlat înfricoșător, sărind în sus ca o minge, zvîrcolindu-se, apoi dispăru în tufișuri. Baciul și cu Schitea coborîră repede după el. Lăsase în urmă o dîră groasă de sînge. Porniră după ea și merseră mult pînă ajunseră lîngă o prăpastie. Aici se opriră.

— Lasă-l acuma — zise baciul mulțumit. O să-i rămînă oasele pe-aici. Și s-au întors la stînă. De-atunci n-a mai apărut Colțosu la oi. Poate s-o fi prăpădit în prăpastie. Oricum, dacă mai trăiește, i-a pierit pofta să mai vină prin apropierea stînii. Schitea cel mic i-a venit de hac.

Ion BAIEȘU

Știința — Comoara din vatra satului

Mășcăteni, sat aflat undeva în nordul Moldovei...

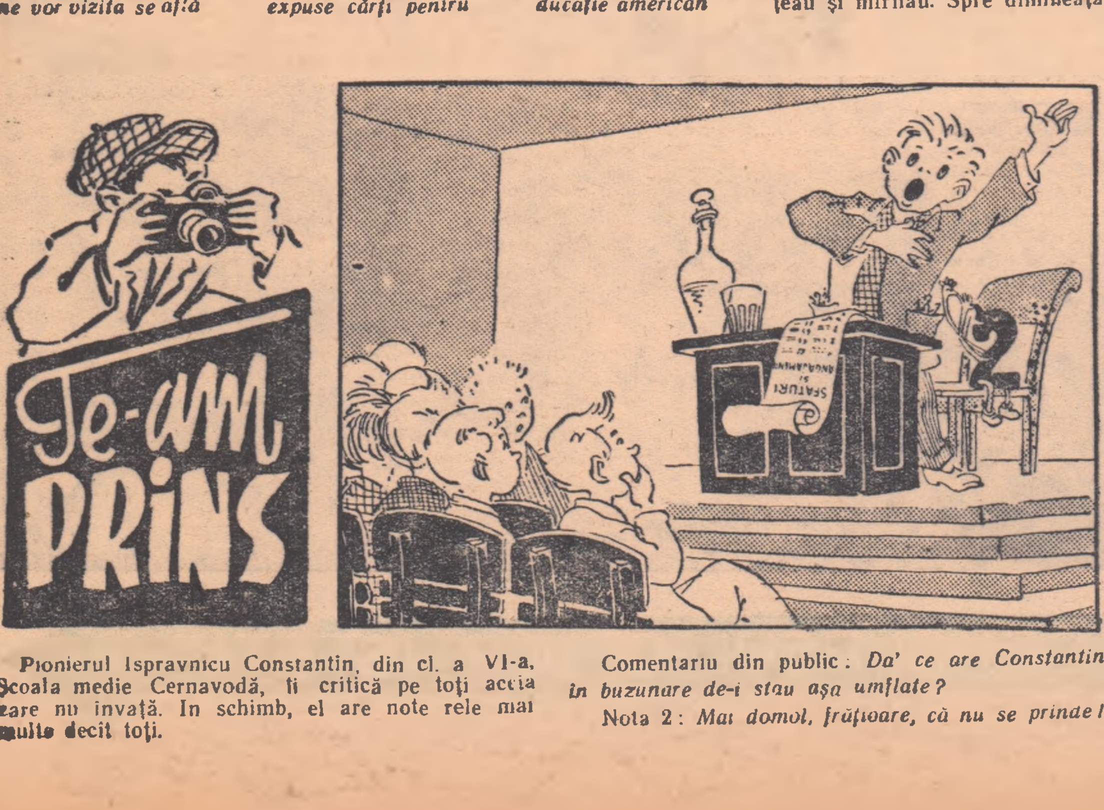
Intr-o zi de vară, au poposit aici cîteva zeci de oameni. Aduceau cu ei unelte ciudate care nu se mai văzuseră pe aceste meleaguri. Fiecare din ei și-a găsit găzduire la casa unui gospodar și apoi au început să-și vadă de treburile lor. Copiii satului, curioși foc, au devenit în scurtă vreme prietenii cei mai apropiați ai străinilor. Așa s-a dezlegat taina prezenței lor în acel sat îndepărtat. Ciudații străini, veniți tocmai de la Iași, erau specialiști arheologi, atrași în Mășcăteni de cîteva obiecte găsite într-un bot de deal, aflat la o margine a așezării.

Savanții au început săpăturile, iar copiii îi urmăreau ca niște umbre. Se amestecau printre profesori, puneau întrebări, dădeau o mînă de ajutor pe cît le stătea în puteri. Prietenoși, arheologii le explicau în după amiezile dulci de vară, cînd se opreau săpăturile și se cercetau obiectele dezgropate peste zi, ce însemnătate au pentru istoria patriei lucrurile găsite. Așa au aflat copiii, ca și ceilalți locuitori ai satului, povestea așezării vechi de peste 4000 de ani — aparținînd neoliticului — descoperită aici, pe meleagurile lor. Inconjurînd la foc de seară pe bătrînii savanți, ei reconstituiau cu ajutorul obiectelor descoperite — idoli, arme, unelte, vase — istoria acestor locuri, modul de viață al strămoșilor noștri, religia lor, obiceiurile, gradul de cultură. Interesante li s-au părut oamenilor vasele de lut ars, unele colorate în alb-negru, altele policrome (alb, negru, roșu). Ei au aflat că unora li se spune vase Cucuteni A, celorlalte Cucuteni B, după culorile în care sînt zugrăvite.

Cînd arheologii au descoperit un cimitir preistoric, în care se păstra întreg scheletul unei femei, oamenii — mari și mici — s-au strîns iarăși să afle noutăți. Li s-a arătat poziția ghemuită a scheletului și li s-a explicat că în vechime toți morții erau legați, de teamă să nu învie.

Trei ani au durat săpăturile în vatra satului Mășcăteni și trei veri copiii au fost nelipsiți de pe șantier. De fiecare dată arheologii le-au dat și lor obiecte — evident mai puțin importante din punct de vedere științific — și copiii au alcătuit un mic muzeu la școala din sat. Cine-și face azi drum prin Mășcăteni poate vizita acest muzeu, bucuria nu numai a copiilor, dar și a oamenilor mari.

I. DELEANU

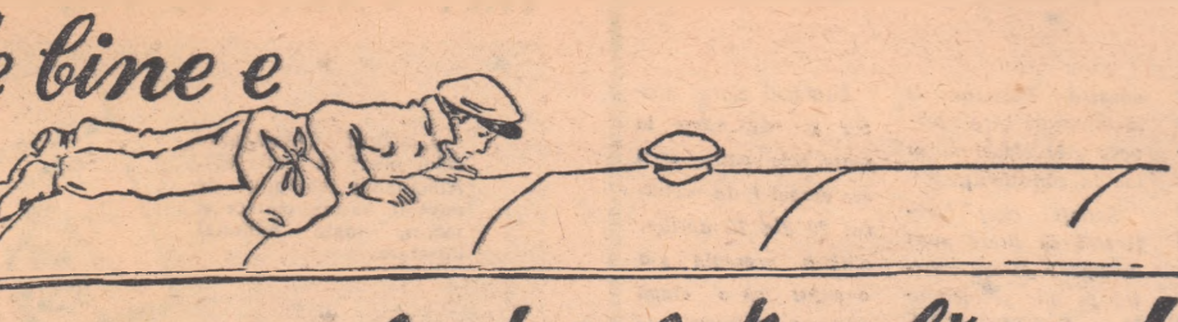

Pionierul Ispravnicu Constantin, din cl. a VI-a, Școala medie Cernavodă, îi critică pe toți aceia care nu învață. In schimb, el are note rele mai multe decît toți.

Comentariu din public: *Da' ce are Constantin în buzunare de-i stau așa umflate?*

Nota 2: *Mai domol, frățioare, că nu se prinde!*

Ce bine e cînd se întîmplă așa!

Acceleratul Ițcani-București se urnește din gara Bacău, urmîndu-și drumul în noapte. Călătorii care s-au suit aici caută să se așeze cît mai comod, pentru a mai fura nițel somn din noaptea asta obositoare de călătorie. Un singur pasager nu are cum să se așeze comod. Și, cu toate că dorește nespus să șadă la căldura, să audă ca prin vis murmurul tovarășilor de compartiment și să ațipească în cele din urmă, e nevoit să rămînă treaz, să tremure de frig și să audă numai șuierăturile aerului despicat de locomotivă. Acest pasager e un băiat de vreo 13—14 ani, pe nume Fitcal Petre. Necazul lui nu se datorește răutății cuiva, ci pur și simplu faptului că pe acoperișul unui vagon de cale ferată e greu să ai parte de somn, de căldură și de o societate aleasă. Iar Fitcal Petre călătorește pe acoperișul unui vagon. N-are bilet, n-are bani; a fugit de acasă.

Pentru ce a făcut una ca asta, nici el nu știe prea bine, sau, mai bine zis, nu dorește să știe. E totuși limpede: a fugit pentru că se simțea stingher în ultima vreme, încolțit de note proaste, de un renume rău, de disprețul multor colegi. Printr-o muncă de învățătură mai susținută ar fi putut înlătura aceste neajunsuri, dar Fitcal și cu munca nu-s prieteni.

Taca-tac... taca-tac... Trenul lunecă vijelios pe luciul șinelor. Bătaia roților sale parcă-l întreabă pe băiat:

— Taca-tac... taca-tac... Ce-ai să faci, Fitcal Petre, la București? Ce ai să faci?

Luptînd din greu cu somnul și frigul, băiatul de pe acoperișul vagonului gîndește: „Bucureștiul e mare. Acolo e loc pentru toți".

★

Bucureștiul e într-adevăr mare și bucureștenii sînt, o știe toată lumea, gazde foarte primitoare. Oaspeții Capitalei sînt primiți cu multă căldură, li se poartă de grijă cu nesfîrșită atenție. Hoteluri elegante, săli de spectacole, muzee le stau la dispoziție.

Fitcal însă, în calitate de oaspete al Bucureștiului, n-a avut noroc. Nimeni nu l-a primit cu fanfara pe peron, nici o limuzină nu l-a așteptat la ieșirea din gară. A trebuit să rătăcească de unul singur pe străzi. Capitala noastră e frumoasă, vizitatorii nu mai contenesc cu laudele la adresa ei. Lui Fitcal însă nu i s-a părut nimic interesant. Și, într-un fel, lucrul acesta e normal, cînd ți-e foame, cînd te înțeapă frigul și cînd știi că deseară vei dormi într-o sală de așteptare a Gării de nord, nu-ți mai arde de distracții...

★

— Băieți, s-a întors Fitcal!

— Fetelor, Fitcal s-a întors!

Așa se vesteau între dînșii cei din clasa a VI-a a Școlii de 7 ani nr. 2 din Bacău.

Într-adevăr, Fitcal se întorsese. Despre călătoria sa aventuroasă nu prea avu ce povesti. Nu se alesese cu nimic dintr-însa. Ba nu. Se alesese totuși cu ceva: cu un reumatism tare dureros, datorită curentului și umezelii din timpul drumului pe acoperișul vagoanelor. Încolo, rămăsese Fitcal cel de mai înainte, băiatul al cărui nume era pomenit mult prea des alături de cuvintele obrăznicie, lene, chiul... Băiatul cu 4 corigențe pe trimestrul 2 și cu nota 3 la purtare.

Spuneau unii:

— Ar trebui să ne scăpăm de el...

Judecau alții:

— N-are nimic bun în el...

Directoarea școlii însă gîndea: „Nu-l vom alunga. Sînt sigură că are ceva bun într-însul. Orice om are ceva bun într-însul".

★

Mare scandal. Cîțiva băieți dintr-a VI-a au făcut un lucru urît: s-au

bătut, au produs debandadă. Cele întîmplate au supărat-o nespus pe directoare. Totuși, în împrejurarea aceasta, a găsit ceva care i-a dat prilej de mulțumire: Fitcal, zurbagiul Fitcal, n-a făcut parte nici o clipă din grupul acela de băieți nesocotiți. Dimpotrivă, s-a răstit la ei, i-a mustrat:

— Se poate, mă? Nu vă e rușine?

Aceste vorbe ale sale au ajuns la urechile directoarei. Și-au făcut-o să cadă pe gînduri. Pe gînduri a căzut și Irina Pomîrleanu, președinta unității, colegă de clasă cu Fitcal: „Vasăzică el e în stare de un asemenea gest?"

★

— Fitcal, vino să înveți cu mine la fizică.

— Dă-mi pace, Irina. Nu-s mai prost decît tine.

— Știu, dar ai rămas în urmă cu lecțiile...

— Ce-ți pasă? Vezi-ți de treburile tale! Nu mă uit că ești președinta unității și te plesnesc!...

— Ești un rău.

— Mă privește. Ei, hai, ce te-a apucat, Irino? Plîngi?! Șterge-ți ochii și... spune-mi ce am de făcut. Pînă la ce pagină avem azi?

★

Au venit în școală zece bilete pentru o mare festivitate pionierească pe oraș. Zece bilete. Puține, dacă te gîndești cît de mulți pionieri buni există în școală. Și, cu toate acestea, directoarea l-a chemat pe Fitcal:

— Ține un bilet. Vei merge și tu.

— Bine, dar sînt alții mai...

— Știu. Ai grijă, reprezintă-ne cum se cuvine școala.

Cu obrazul roșu, cu părul vîlvoi, Fitcal aleargă emoționat în clasă:

— Băieți, merg și eu! Merg să reprezint școala!

Și flutură, deasupra capului, biletul.

Irina zîmbește bucuroasă și-i face, băiețește, cu ochiul.

★

Acum două-trei săptămîni (cele istorisite pînă acum s-au întîmplat și mai de mult) un reporter al ziarului nostru a vizitat atelierul unde elevii claselor a șasea și a șaptea de la școala despre care am vorbit, învață meșteșugul lăcătușăriei. Aci a cunoscut un băiat slăbuț, cu chipul serios, care se necăjea să taie o bucată de tablă. Era cel mai liniștit și mai ordonat băiat dintre toți cei de față... Plăcut impresionat, reporterul l-a întrebat cum îl cheamă.

— Fitcal Petre, a răspuns sfios băiatul.

Reporterului i-a scăpat o exclamație de mare uimire. Deci, acesta era Fitcal, despre care auzise atîtea? Nerăbdător să afle tot adevărul, a întrebat-o pe tovarășa instructoare care tocmai se află în atelier:

— Acesta-i vestitul Fitcal? Ce note are?

— Aproape numai 4 și 5...

„Ce bine e cînd se întîmplă așa", a șoptit reporterul nostru, însemnîndu-și mișcat această ultimă impresie în bloc-notes.

Al. Ovidiu ZOTTA

Parcul pionierilor

Pe litoralul Mării Negre, alături de Casa pionierilor se întinde, pe o suprafață de 3 ha, un minunat parc al pionierilor constănțeni.

Deși e o oră matinală și știu că n-am să întîlnesc pe nimeni pe aleile parcului, am făcut totuși o plimbare prin el. Curios lucru. În calea mea întîlnesc tot felul de pomi și arbuști ciudați, nemaiîntîlniți în altă parte a țării noastre. Mă opresc. În dreapta îmi atrage atenția o „platforma geografică". E foarte interesant lucrată. Sînt înfățișate toate formele de relief din țara noastră, pornind de la Marea Neagră și pînă în Munții Carpați. Ceva mai încolo, pe partea stîngă, dau peste o altă platformă „astronomică", de unde copiii fac tot felul de cercetări asupra aștrilor. Apuc pe o alee ce urcă spre oraș și întîlnesc o... clasă în aer liber. Alături de ea un teren experimental pe care tinerii naturaliști fac tot felul de experiențe. Apoi un bazin piscicol în care se găsesc cele mai felurite specii de pești.

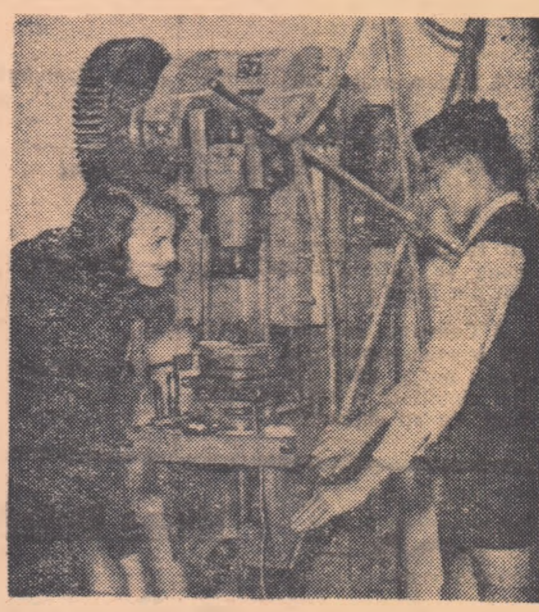
Înainte de a părăsi parcul, mă opresc puțin și la bazele sportive. Admir îndelung terenurile de volei, de baschet, pista de alergări...

★

Deocamdată, acest minunat parc științific și sportiv conceput de Secția de Școli și Pionieri a Comitetului Orășenesc U.T.M. se află doar în proiectele inginerilor de la Sfatul popular. Munca pentru amenajarea lui a început. S-au făcut deja primele contururi ale viitorului parc. Amenajarea lui a stîrnit un mare răsunet în toate unitățile de pionieri din Constanța. Pionierii sînt hotărîți să lucreze zi de zi pe șantierul parcului lor. Ei vor depune pînă la terminarea parcului peste 35.000 ore de muncă voluntară.

În cinstea marii sărbători a tinereții, parcul va fi gata. În ziua în care la Moscova se va deschide cel de al VI-lea Festival Mondial al tineretului și studenților, în Constanța se va inaugura Parcul Științific și Sportiv al pionierilor.

Radu POPA

La secția mase plastice din cadrul cercului de chimie de la Palatul pionierilor din Capitală, pionierii lucrează nasturi din pastile de aminoplast și praf de bachelită. În fotografie, Scarlat Maria și Sichidiu Mihai, lucrînd.

POȘTA SĂPTĂMÎNII
17—24 IV 1957

De vorbă cu cititorii

Sînt bucuroasă. Spuneți și voi dacă nu am dreptate! Numai în luna aprilie am primit 14 scrisori de la Școala medie mixtă din Comănești. Mi-a scris și Podoleanu Leana, și și Despinescu Clementina și Coman Petrina, mi-au scris mulți pionieri. Ei sînt adevărați prieteni ai gazetei.

Am mai primit vești, nu-i vorbă, și de la pionieri din alte localități. Și pentru că unii îmi scriu să le răspund urgent am să fac lucrul acesta prin poșta redacției.

Pionierei Iancu Florica, *clasa a VII-a, comuna Belitori, raionul Roșiorii de Vede*

Ne bucurăm că bunica ta a învățat toate literele, că acum citește. Drept să-ți spun, e un mare succes. Probabil că în curînd va putea citi ziarul și va fi la curent cu toate evenimentele. Și aceasta ție ți-o datorează...

Pionierul Grasu Petre, *clasa a IV-a, comuna Buzescu, raionul Alexandria*

Cînd ai să auzi vuietul unui motor de autocamion, cînd vei vedea tractoare brăzdînd pămîntul Gospodăriei Agricole Colective din satul vostru, să știi că la strînsul fierului din care sînt construite ai contribuit și tu. Cele 250 kg fier vechi strîns de voi, detașamentul nr. 4, sînt într-adevăr un succes. Te felicităm, tovarășe președinte de detașament!

Pionierului Stănuleț Constantin, *comuna Dărmănești, raionul Moinești, regiunea Bacău*

Am citit programul serbării voastre de 1 Mai. Mi-a plăcut mult. Vă doresc succes.

Pionierei Butoi Victoria *clasa a VII-a, comuna Dolhești, raionul Huși, regiunea Iași*

Mi-am și imaginat grădina amenajată de voi în fața școlii. La vară, cînd razele soarelui vor dogori puternic am să viu acolo, să stau la umbră. Cred că o să-mi dați voie...

MARIUCA

Dragă redacție

Eu sînt membră a unui cerc foarte interesant: cercul de corespondenți. Fiecare membru al cercului nostru a scris și a primit multe scrisori din străinătate și din țară. Multe am învățat, de pildă, de la pionierii din Kiev, Moscova sau Gorki. Am să mă opresc doar la un fapt: gazeta de perete „Drujba" a Școlii nr. 703 din Moscova. Cine credeți că scrie la această gazetă? Cine sînt desenatorii ei? Prieteni din toată lumea. Gazeta a publicat o dată un articol și o ilustrație trimise de noi.

Doina GAVAN
Palatul pionierilor
Timișoara

Livada mea

Am o livadă mare și frumoasă, cu 32 de pomi fructiferi, dintre care 9 sînt plantați chiar de mine. Îmi sînt așa de dragi. Astă toamnă am obținut prima recoltă: 2 gutui, 12 caise, 13 kg de mere.

În pomicultură a început acum un an nou. Mi-am început și eu munca în livadă, cu cîteva altoiri: doi măceși cu trandafiri, viță sălbatică cu vița producătoare.

Aștept cu nerăbdare rezultatul.

Vasile N. DUMITRU
cl. a IV-a, com. Jijila,
raionul Măcin, reg. Galați

Concursul CELOR ISTEȚI

Publicăm în acest număr seria a II-a a „Concursului celor isteți" și vă reamintim cu acest prilej unele lucruri asupra cărora trebuie să fiți atenți:

Răspundeți numai la întrebările adresate grupului de clase din care face parte clasa voastră. Răspunsurile la întrebări care privesc alte clase nu se iau în considerație.

Scrieți citeț (preferabil cu litere mari de tipar) adresa voastră pe plic și mențiunea „PENTRU CONCURSUL CELOR ISTEȚI".

Urmăriți ziarul nostru și răspundeți la toate cele patru serii ale etapei I. In numărul 29 din 10 aprilie, dintr-o greșeală s-a anunțat că o etapă cuprinde 2 serii de probleme, în loc de 4.

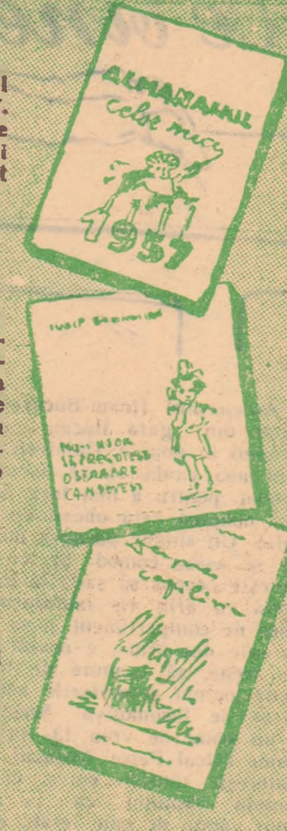
• etapa I-a • seria II-a • cls. VI-VII •

1. Unde se găsește răspîndit astăzi arborele de pîine?	— India	— Oceania	— Africa
2. Căruia dintre următorii chimiști i se datorește actuala scriere a formulelor chimice?	— Jöns—Iacob Berzelius	— Antoine Lavoisier	— Justus Liebig
3. Cînd cauciucurile unui automobil sînt noi, indicatorul de viteză arată exact. Dar cînd cauciucurile vor fi uzate, indicatorul de viteză va arăta:	— Mai mult	— mai puțin	— tot atît
4. La pol este mai frig decît la ecuator, fiindcă:	— Polul primește mai puțină căldură de la soare,	— Razele soarelui cad oblic	Razele sînt reflectate de zăpadă.
5. Numele unui oraș din țara noastră este format din: un mijloc de transport, o unitate de măsură a timpului, un oraș și în același timp o apă. In care din aceste regiuni se află orașul amintit?	— București	— Oradea	— Timișoara
6. Un mare navigator denumește noul ținut descoperit de el Venezuela — ceea ce în limba italiană înseamnă „Mica Veneție" — după asemănarea locuințelor lacustre întîlnite acolo cu așezarea Veneției pe apă. Cine a fost acest navigator?	— Cristofor Columb	— Amerigo Vespucci	— Bartolomeo Diaz

• etapa I-a • seria II-a • cls. IV-V •

1. Unde a învățat Ion Creangă?	— La Humulești	— La Fălticeni	— La Iași
2. Capra neagră, animal rar al crestelor stîncoase, se mai găsește astăzi în R.P.R. în munții:	— Retezat	— Bucegi	— Făgăraș
3. In care din aceste trei regiuni se găsește lotusul originar din Egipt?	— Constanța	— Craiova	— Oradea
4. Construiți cu trei chibrituri un triunghi echilateral. Mutați apoi numai unul din aceste trei chibrituri și mai adăugați unul. Ce ați obținut?	— Un pătrat	— un romb	— un dreptunghi

TREI CĂRȚI PENTRU VOI

★

A apărut „Almanahul celor mici" pe anul 1957. Almanahul este plin de povești, basme, cîntece și jocuri, toate minunat ilustrate.

★

In cartea „Despre copilărie" de Doina Sălăjan, apărută în Editura Tineretului, se află multe poezii frumoase, scrise cu dragoste și căldură pentru voi. Nu uitați să o cumpărați!

★

Vreți să faceți un dar folositor pentru frățiorii și surioarele voastre? Atunci dăruiți-le cartea: „Nu-i ușor să pregătești o serbare ca-n povești" de Iosif Sebastian.

★

PE ECRANELE CAPITALEI

O scenă din filmul italian „BONJOUR ELEFANT". In fotografie îl puteți vedea pe cunoscutul actor Vittorio de Sica interpretul principal.

Mircea Sîntimbreanu

In vizită la bunicul

In magazia cu lemne e răcoare... Soarele străbate prin crăpăturile scîndurilor și vrîstează cu suluri prăfoase de lumină semi-obscuritatea. Dar bunicul nu simte răcoarea. Iși șterge obosit fruntea, pipăie buza toporului și bodogănește potrivind pe butuc ciotul noduros cu care se luptă de vreun sfert de ceas:

— Afurisit ciot... Parcă-i ferecat!...

— Ihi, consimte nepoțelul, un vlăjgan de vreo 14 anișori, ce stă... bătrînește pe alt butuc.

Bătrînul scuipă în palme și își face vînt.

— Hic! se aude icnind surd, în timp ce toporul sare în lături. Al naibii de încheiat...

Iși dă cojocul jos. Nepoțelul îl împăturește cu grijă și se așează pe el.

— Deh, nu-i ușor... Lovește-l și d-ta mai din dungă.. hic! Așa! Incă o dată! — hic — Vezi? Dă acum cu muchia toporului — hic — Dă-i! Dă-i! se agită triumfător nepotul.

— Grea treabă, acu' nici securea nu-mi mai ajută, se oprește să răsufle bătrînul.

— Prea demobilizezi și dumneata cu una cu două, bunicule, îl ceartă încurajator nepoțelul. Mai dă-i! Trage-i! Hîc! Mai vîrtos! Hîc! Așa...

După vreo 20 de minute, ciotul a fost fărîmat. Bunicul se așează pe capră și își scoate luleaua de la șerpar. Curăță cenușa cu o așchie, dar îi tremură mîna:

— S-a ținut tare, ticălosul!

Nepotul privește cu dispreț ciotul fărîmat:

— Eh, dacă n-ai fi reușit matale, îi veneam eu de hac... Ia te uită ce mușchi am, își bombează mîndru pectoralii. La gimnastică sînt primul în clasă, la spartachiadă am ieșit pe locul II... Și, vezi mata insigna asta?

— F.G.M.A..: descifrează cu greutate bătrînul, tot căutîndu-și ochelarii... Ce-o fi asta?

— Cum, nu știi? se miră nepoțelul. „Fii gata pentru muncă și..." Am și diplomă, dar nu contează... diploma mea aici e, își bolovănește el bicepșii. Beton!...

Bătrînul își scutură pipa și apucă din nou toporul. Băiatul își privește absorbit insigna și-i lustruiește cu mîneca smalțul colorat.

— Bunicule, zice el, după ce spargi și cioata asta și cari lemnele în casă, o să-ți povestesc pe îndelete cum am cîștigat insigna. Nu te lăsa, hic! — mai tare, atinge-o, hic, și dacă obosești, dă-o pe mîna mea, o iau eu în primire, n-ai d-ta nici o grijă!

Bunicul își face vînt și, hîc! icnește din rărunchi.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA București, Piața „Scînteii" Tel 7 60 10, 7 61 00 Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli.
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".